

Много сж елементитѣ, които животътъ изисква. Ще ви дамъ следния примѣръ. Затварятъ едного въ една стая, и отъ време на време му донасятъ хлѣбъ и вода. Седи той въ стаята година, две, и всички знаятъ, и той самъ знае, че е живъ, живѣе въ тази стая. Следъ време изваждатъ този човѣкъ отъ стаята и го оставятъ въ една хубава градина. Въ градината той вече може свободно да се разхожда, да диша чистъ въздухъ, да се радва на свѣтлината. Той казва: Сега вече живѣя! Не се минава много, завеждатъ този човѣкъ въ една богата библиотека и го оставятъ тамъ да чете, каквото иска, по свобода и по разположение. Този човѣкъ се чувствува доволенъ, щастливъ и казва: Сега живѣя още по-добре! Започнахъ вече да разбирамъ смисъла на живота. — Както виждате, този човѣкъ и въ първия случай живѣе, но като затворникъ. И въ втория случай живѣе, но свободенъ е отъ затвора. Въ третия случай живѣе като човѣкъ, съ всички нужди на своето външно и вътрешно естество.

Животътъ трѣбва да се разбира въ всички негови най-тънки прояви, въ всички негови тънки изисквания. Който изпитва живота въ неговитѣ тънки и разумни прояви, той всѣкога е доволенъ, защото кръгътъ на неговата деятелностъ се разширява. Той изпитва приятно чувство на растене, на животъ въ своя умъ, въ своето сърце, въ своята душа. Азъ употребявамъ думата душа, но за васъ тя е